

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

331.97

Hely

Idő

"1924"

Személy

Szerző: *Lázár István*

Cím: „*Hadúr nevében vitézzé avatlak*”

Forrás: *Pesti Hírlap*

Bm

(Helv)

1924. 6. 17.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

„*Hadúr nevében vitézzé avatlak!*”

A dunai szél zászlót lenget a borús ég alatt, a felhők csendesen lebegnek napkeletre s aranybarna kárpitot vonnak Szent Margit-sziget fölé. De hirtelen sugár tör át rajta és a Nap lelke beragyogja fényével a szenvedő magyar földet, mintha Hadúr mosolyogna le ránk. A Vitéz Isten! Kinek a nevében vitézzé avatják ma, Szentháromság vasárnapján a világháború magyar hőseit és azokat a derék honfiakat, kik a világégés után, a bűnösen felidézett forrongásokban személyi vitézségükkel s tántoríthatlan hazafiságukkal vitézi telkek elnyerésére érdemelt szereztek.

*

A MAC hatalmas sporttelepén roskadoznak az óriási tribünök, rengeteg nép gyűlt össze, nagyrészt a fölavatandók családja, kik átérték a világkatasztrófa és az utána örjögő vörös számum borzalmaival s most, e gyönyörű magyar nap fényében, vitéz apáik és fiaik erényeiben ünneplik mindnyájunk édesanyját, e szegény hazát. A tér közepén díszmagyaros előkelőségek ülnek a kormányzó főhelye körül, melyet a testőrség alabárdos csapata festői pompával övez. A főpapság bibor cingulusa, tulnan meg a magyar buzaföldek vitézzé avatandó, harcra népe hófehér bögatyában, ott a ludovikások díszszázada, oldalt a cserkészcsapat lelkes ifjusága, a sastollas tisztek és a feketébe öltözött hősök impozáns tömege, a vidéki küldöttségek ékes tribünje a divat száz színében pompázó hölgyközönség virágbokrétájával és a vidékről felözönlött földműves-asszonyok tarka színeivel pazar képet nyújt s felejthetetlen harmóniába olvad. Harsonaszó jelzi az ünnep kezdetét s az áldozati kürtök tábori misére búgnak. Eltemetett magyar érzésünk éldezik s egy évezreddel visszaszáll a dicsőséges magyar időkbe... áldozás a nyirberekben a Napistennek... Buda felől harang kondul halkán és ködösen s „Boldogasszony Anyánk” zsolttára remegteti édes áhítatával az ünneplő sokaság lelkét, aztán az áldó imák könyörgése röppen az ég felé, hogy áldja meg az Isten ezt a

sokat szenvedett nemzetet, Hunor és Magor elárvult örökségét, melynek a fiai tüzmagja voltak a világháborúban, hol a turáni erő, a férfias bátorság és vitézség az antant kalmárságával, gépszörnyetegeivel s gyilkos gázkeresztjeivel mérte össze dicsőséges fegyverét... Az ünnepség sorrendjén vitéz *Igmándy-Hegyessy Géza* testőr-alezredes fölvonul a fölavatandók névsorát. A főszéktartó paizs megkondul s a főszéktartó üdvözli a hősöket. És a vitézi eskütétel következik... Ezután *Horlthy Miklós*, a „Vitézi Szék” választott főkapitánya, fölemelkedik s beszédet intéz a fölavatandó vitézekhez.

— Vitéz Bajtársaim! Abban az ünnepélyes szent fogadalomban, melyet az imént letettetek, zálogát látom egy boldog jövődönnek. Ti minnyan vérzivataros időkben megedzett, hűségben kipróbált, keménykötésű férfiak vagytok, akiknek egy a gondolatuk és egy a szívük minden dobbanása. Erős, céltudatos vezetés alatt megbonthatatlan egységbe tömörített benneteket a Vitézi Rend, hogy minél eredményesebben vehessen részt az építőmunkában és

hogyan megmutassa, miként kell egy eszmevilágoan egyesülve küzdeni olyan célok megvalósításáért, amelyek minden magyar javát szolgálják. Ez szorintem

a nemes értelemben vett demokratikus eszme, amely a Vitézi Rend intézményében példadé módon valósul meg. Aki az egyenlőség hangoztatásával a tekintély elvét megtagadja, az összeomlás felé sodorja az országot.

Vezetés nélkül semmi sem haladhat előre és kivált válságos percekben kell, hogy egy akarat vezessen és irányítson csapatokat és nemzeteket egyaránt, mert a fegyelem hiánya anarchiára és végeredményben megsemmisülésre vezet.

Egy nemzet gyermekei vagyunk és egy nagy, közös családot alkotunk. Ebből csak azok rekesztik ki önmagukat, akik a nemzeti gondolatot megtagadják.

Nemzeti mivoltából nem engedjük kivetkőzteni a mi fajunkat. Öntudatos nemzeti életet akarunk élni és ragaszkodunk azokhoz az ősi hagyományokhoz, amelyeket elődeink hagytak reánk s amelyek hajdani nagyságunk alapjai voltak.

— Tisztelet adassék az igaz Istennek, akit a mi őseink Hadurnak neveztek!

All a kormányzó a díszes emelvényen, kezében a viézavató kard, a fölavatandó hősök első csoportja ötös tagolásban fölvonul az emelvényhez vezető széles szőnyegen s a Vitézi Szék választott főkapitánya elé térdel a hat gyalult deszka szőnyeges számlóján, hogy méltón fogadja a nemzet kitüntetését. A Vitézi Szék kardja magasba lendül a kormányzó kezében, villan a borongó ég alatt: „*Hadúr nevében vitézzé avatlak!*” — s vállát érinti az első vitéznek. A kürtök zsolttára búgnak s a magyar arcokon kinyitja lobogó lélekrozsáját az öröm és az áhítat. Új sorok jönnek és tűnnek el gyors egymásutánban, markáns, férfias gesztusok csillannak át a ceremónián, ahogy az „Isten kardja”-nak szent szimbólumával vitézzé üti a kormányzó a kiválasztott hősöket. A szárnykürtök magasan esengenek, a bombardonok mély bánata betölti az ünnep mezejét, mintha valami távoli csataterokról ágyurengés hangzana vissza elhalón. Jön egy szegény, mankón tipegő, béna vitéz! Arca fakó, de kilenc kitüntetés ragyog a mellén, lába még most is marsot ver az idegsokk el nem muló ritmusára, ahogy elomlott ifjuságával elvonul. Ősz emberek jönnek szertartásra, arcuk még fiatal, de hajukat derbe vonták már az orosz-lengyel harcmezők insége s a piavéi poklok borzadálya. Oszondör-kakastoll berzenkedik a szentháromságvasárnapi szellőcskében, rendőrsisakon bicsaklik meg az aranybarna napsugár az elvonuló vitézek sorában, postás-, tűzoltó-, vasutas-sapka váltakozik a kitüntetés hősök fején, cylinder, magyaros kucsma, egyszerű kalap: a társadalom minden rétegét képviselik a magyar bátorság választottjai a vitézi napon; fájdalom, közülök többen csak lélekben lehetnek jelen a saját fölavatásukon, mert ha-